

Jak se druhá studená válka mohla změnit ve třetí světovou válku

vlkovobloguje.wordpress.com/2022/11/01/jak-se-druha-studena-valka-mohla-zmenit-ve-treti-svetovou-valku

vlkp

1 listopadu, 2022

28 Votes

Mám několik svých názorových veličin v téhle bezprecedentně rozbouřené geopolitické době. Co se týče geopolitiky pak Johna Mearsheimera, pokud jde o energie a věci s nimi související Gail Tverberrgovou. Ohledně ekonomiky a geopolitiky zároveň -Jeffrey Sachse a Jamese Rickardse. O pokud jde o geopolitiku, historii a jak dneska uvidíte, pak Nailla Fergusona. Ve všech případech jde o světovou extratřídovou danou oboru. Těhle pět klidně nechal řídit celou Zeměkouli, kdyby se náhodou obyvatelé planety rozhodli nějakou takovou světovládou vytvořit a především následně – respektovat. Svět by vypadal rozhodně daleko lépe a stal by se zase bezpečným místem pro život.

Ale nemá smysl, aby já mudroval. Naill Ferguson už několikrát na Kose /nedobrovolně / publikoval. Vždycky šlo o perfektní materiál. Jeden z kosířů mne upozornil na jeho další výstup. Tentokrát na Bloombergu. Jde opravdu zcela perfektní čtení. Škoda, že ho budou ignorovat v Bílém baráku a bruselské centrále jak NATO, tak EU. Že by to četli ve Strakovce neuvažují. Tam stačí přípisy z toho Bílého baráku. Nebo lépe – z jeho pobočky na pražské adrese, myslím, že Tržiště 2.

To je ovšem důvod k tomu, aby to, co pustil právě do světa Naill Ferguson vydala, pro svoje návštěvníky -Kosa! Takže jdeme na věc. Překladač si s článkem

How Cold War II Could Turn Into World War III

poradil následovně:

Jak se druhá studená válka mohla změnit ve třetí světovou válku

Historie ukazuje, že nic nezpůsobuje fiskální a měnovou nestabilitu tak jako mnohonásobné velké, dlouhé konflikty.

Velká část top světových turistických destinací jsou pozůstatky mrtvých říší. Týden prohlídek s mými mladšími dětmi v Itálii mi to připomněl. Město Řím bylo hlavním městem říše, která se v době svého největšího rozkvětu rozkládala od Británie po Babylónii. Město Benátky kdysi vládlo říši, která se rozkládala na území dnešní Albánie, Chorvatska, Kypru, Řecka, Černé Hory a Slovinska.

Procházka mezi památkami nejkřidnější části věčného města je inspirativní a zároveň melancholická. Stejně jako Edward Gibbon „seděl jsem a dumal uprostřed trosek Kapitolu“ – ale dumal jsem o úpadku a pádu jiných říší.

Moji prarodiče a rodiče byli svědky úpadku a pádu Britského impéria, ale ne dříve, než to pomohlo vymazat pomíjivé říše Mussoliniho, Hitlera a Hirohita. Zažil jsem úpadek a pád sovětského impéria vybudovaného Leninem a Stalinem. Jsou tací, kteří se hlásí k klamu, že věk říší skončil. Ale všechny dějiny jsou dějinami říší.

Dnešnímu světu dominují dvě říše: USA, které vznikly během britské kolonizace Severní Ameriky, a Říše středu ovládaná etnickými Hany, kterou nazýváme Čínská lidová republika. Ale řada bývalých impérií nadále hraje nepřiměřenou roli ve světové politice: Ruské impérium kulhá dál v masce Ruské federace; perská říše je nyní Íránská islámská republika; dalo by se říci, že Svata říše římská byla reinkarnována do podoby Evropské unie, zároveň rozsáhlá, zaměřená na Němce, ale slabá.

Nejsou to civilizace, které se střetávají, ale říše. Ve skutečnosti jsou to často střety na hranicích, které určují jejich rozsah. Jako školáka mě poučily světové války, jako by to byly soutěže mezi evropskými

národními státy. Teprve později jsem viděl, že to byly boje mezi říšemi. To byl důvod, proč to byly globální a nejen evropské konflikty.

Nedávno jsem viděl, že termín „světová válka“ je druh optické iluze. To, co medaile za vítězství mého dědečka z otcovy strany nazvala „Velká válka za civilizaci, 1914-1919“, bylo opravdu mnoho konfliktů: Rakousko proti Srbsku; Německo proti Rusku a jeho spojenci Francii; Británie zachovávající belgickou neutralitu (ta, ve které bojoval můj dědeček); Británie a Francie, aby získaly německé zámořské kolonie a rozdělily mezi sebou Osmanskou říši.

Otec mé matky sloužil v letech 1942 až 1945 u královského letectva v Barmě a Indii a vracel se domů přes ruiny Německa. Jeho válka byla britská imperiální válka, která měla zabránit tomu, aby její rozsáhlou asijskou říši převzali Japonci. Ale bylo mnoho dalších válek: Japonsko proti Číně; Německo se Sovětským svazem proti zbytku Evropy; pak Německo s velkou částí Evropy proti Sovětskému svazu; americká válka proti všem mocnostem Osy.

A po světových válkách přišla studená válka. Považujeme to za boj mezi dvěma říšemi, které předstíraly, že říšemi nejsou: USA a Sovětský svaz. Ale jeho konfliktní zóny byly z velké části definovány procesem dekolonizace, kdy se evropské říše rozpadly.

Stejně jako světové války byla i studená válka aglomerací konfliktů. To, co se stalo ve Vietnamu, mělo pramálo společného s tím, co se stalo na Středním východě nebo v jižní Africe, kromě skutečnosti, že obě supervelmoci měly v každém boji své „psy“ – psy, které vyzbrojovaly a financovaly, čímž rozšiřovaly a prodlužovaly místní konflikt, tím že je proměnily ve vzájemné zástupné války. .

Tyto velké konflikty byly dominantními jevy 20. století, které proměnily ekonomický, společenský a politický život téměř všude. Ale v poslední době jejich význam ve většině myslí poněkud vybledl.

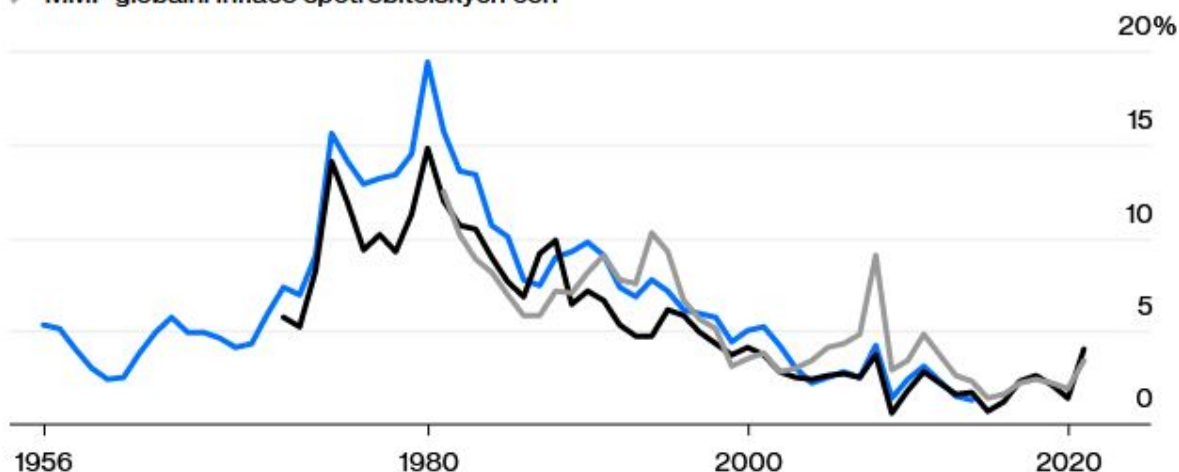
Nebylo by přehnané říci, že během meziválečné éry 1991 až 2018 – jinými slovy období mezi první a druhou studenou válkou – mnoho ekonomů a politiků ztratilo zájem o válku.

Protože války meziválečné éry byly relativně malé (Bosna, Afghánistán, Irák) a více se podobaly operacím koloniální policie, zapomněli jsme, že válka je v historii nejdůslednějším hnacím motorem inflace, nesplácení dluhů – dokonce i hladomorů.

Rozsáhlá válka zároveň ničí výrobní kapacitu, narušuje obchod a destabilizuje fiskální a měnovou politiku. Porovnejte celosvětové oběti v bitvě způsobené mezistátním konfliktem s mezinárodními údaji o inflaci od Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj. Uvidíte, že za érou ekonomické stability známou jako Velká umírněnost se skrývalo období upadajícího konfliktu, který trval od počátku 70. let až do vypuknutí války na Ukrajině. Příchod míru, stejně jako měnová politika, působil se zpožděním.

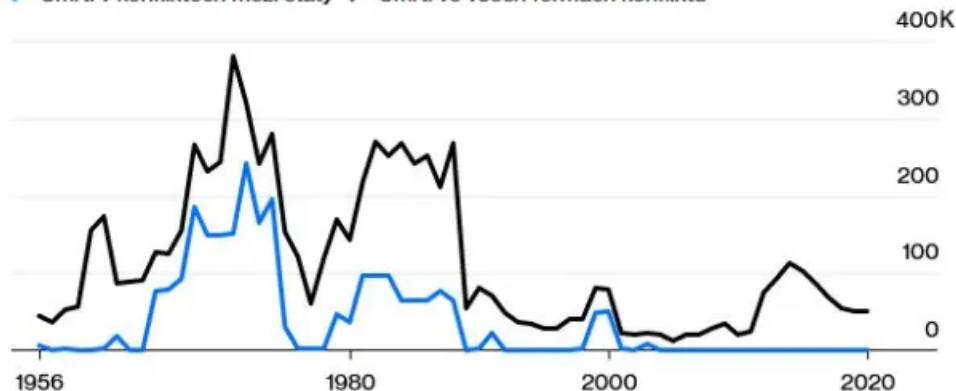
Rostoucí ceny, rostoucí napětí

— Míra inflace spotřebitelských cen v OECD (členství v roce 1956) / OECD (celkem)
— MMF globální inflace spotřebitelských cen

Sedm desítek let obětí

— Úmrtí v konfliktech mezi státy / Úmrtí ve všech formách konfliktu

Zdroj: Náš svět v datech

Vlkův vstup:

Všimnete si vystřelení inflace na prvním grafu -přesně koreluje s vietnamským konfliktem a jeho trváním!!!! Má to patřičnou odezvu i na druhém grafu, znázorňující počet obětí válek. Pokud vás zajímá, co za války proběhly v šedesátých létech, že křivka obětí je vůbec nejvyšší na grafu, pak vezte, že jde o oběti KOLONIÁLNÍCH válek v Africe a Asii, kd e se bývalé koloniální mocnosti – Francie, Británie, Portugalsko, Belgie a pod. snažily stůj co stůj uchránit své imperium před rozpadem. Dál už zase Nail Ferguson.

Události letošního roku nám připomněly, co je v sázce v případech velmocenského konfliktu. Válka na Ukrajině se kvalifikuje, protože Rusko je stále jasně dostatečně velká mocnost, že by pravděpodobně již dosáhlo svých anexionistických cílů, kdyby nebylo rozsáhlé finanční, vojenské a technologické pomoci Ukrajině ze strany USA, Evropské unie a dalších. přidružených států. Toto je velká válka, měřená jak oběťmi, tak náklady.

Existují čestné výjimky, pokud moderní ekonomové zanedbávají válku. Například v pěkném dokumentu z roku 2008 o „Makroekonomických krizích od roku 1870“ Robert Barro a José Ursúa poukázali na to, že ze 70 katastrof týkajících se spotřeby a výroby, které v moderní době identifikovali pro země OECD, byla jedna třetina (23) spojena s válkou.

Článek, který jsem napsal společně s Martinem Kornejewem, Paulem Schmelzingem a Moritzem Schularickem a jenž čerpá ze čtyř století dat, ukazuje, že bilance centrálních bank byly ovlivněny stejně tak geopolitickými jako finančními krizemi. Velké množství státních dluhopisů, které dnes centrální banky drží, není ve srovnání s poměry 18. až 20. století výjimečné. (V letech 1815-1914 došlo k několika opravdu velkým a nákladným válkám.)

Ekonomové mají tendenci k válkám přistupovat jako k „exogenním šokům“ a obecně je ze svých modelů vynechávají. Z hlediska historika však válka není exogenní, ale endogenní primární hybatel historického procesu – „otec všech jevů“, jak řekl Hérakleitos.

Za zmínku stojí zejména dva obecné body. Za prvé, války hrály v historii inflačních očekávání velmi významnou roli. Díky vynikající historické práci Bank of England můžeme vysledovat dějiny inflačních očekávání Spojeného království až do konce 17. století. Vrcholy krátkodobých očekávání jsou téměř všechny v korelaci s nějakou válkami (obecně roky, kdy se jim nedařilo): 1709

(španělská válka o dědictví); 1757 (sedmiletá válka); 1800 (napoleonské války); 1917 (1. světová válka); 1940 (druhá světová válka). Pohyb nahoru v roce 1975 je výjimkou. (Tady najdete graf.)

Za druhé, války byly často odpovědné za diskontinuity v historii úrokových sazeb. Jak tvrdil Schmelzing, došlo k dlouhodobému „nadsvětskému“ poklesu nominálních a reálných úrokových sazeb, který sahá až do období po černé smrti 14. století (pravděpodobně největší pandemie v historii). Hlavní zlomy v sestupném trendu byly téměř všechny spojeny s válkami, zejména s těmi, které zničily kapitál a vytvořily peněžní financování dluhu.

Neobvyklým rysem nedávné minulosti je, že v roce 2020 měla pandemie fiskální a monetární důsledky světové války. To bylo bezprecedentní. Žádná předchozí pandemie, včetně mnohem ničivější chřipky z let 1918-19, nevyvolala srovnatelné reakce ministerstev financí a centrálních bank.

Protože většina (ne všechny) země následovaly USA při kompenzaci nabídkového šoku způsobeného blokováním a spontánními změnami chování velkorysými transfery a významnou monetární expanzí, byl první pandemický rok spojen s mimořádně velkými deficity a mírou růstu měnové politiky – srovnatelnou v jejich velikosti s těmi ze světových válek.

Bohužel ve druhém „morovém“ roce 2021 došlo k velkým chybám v politice. Nově zvolená administrativa Joea Bidena se pustila do příliš ambiciózního a údajně „transformativního“ fiskálního stimulu, zatímco Federální rezervní systém si zachoval svůj vstřícný postoj, i když rychlé zavedení vakcín umožnilo postupný návrat k normálnímu sociálnímu a ekonomickému chování. Stejně jako ti, kteří si mysleli, že pandemie bude trvat věčně, ti, kteří tvrdili, že inflace bude „přechodná“, jak tomu bylo po druhé světové válce, se nakonec velmi mýlili Ti, kteří viděli lepší analogii s „velkou chybou“ z konce 60. let, byli ospravedlněni ve svém názoru přetrvávající inflací.

Většina zpráv o velké inflaci v 70. letech má tendenci podceňovat roli, kterou sehrála válka. Je zřejmé, že Jomkipurská válka z roku 1973 sehrála významnou roli ve zvýšení inflace v roce 1974 kvůli ropnému embargu uvalenému arabskými členy OPEC na USA a další země podporující Izrael.

Ale stojí za to připomenout, že chyba měnové politiky v srpnu 1968 (snížení sazeb o 25 bazických bodů, přestože se inflace plíživě zvyšovala) se časově shodovala s vrcholem americké intervence ve válce ve Vietnamu, konfliktu, který hrál stejně velkou roli jako Politika „Velké společnosti“ prezidenta Lyndona B. Johnsona při rozšiřování amerického fiskálního deficitu – i když byl podle moderních standardů nepatrný – a v konečném důsledku prolomení vazby dolaru na zlato v roce 1971. V roce 2022 sehrála válka analogickou roli v nalití petroleje do inflačního požáru. Ceny potravin a energií vyhnalo nahoru vypuknutí války na Ukrajině a sankce uvalené na Rusko ze strany USA a EU.

Je samozřejmé, že návrat konfliktu mezi velmocemi ztížil život politiků, stejně jako tomu bylo v roce 1973. Nedávno jsem slyšel, že 20. léta 21. století pravděpodobně nebudou tak inflační jako léta 70, minulého století protože práce je méně organizovaná, takže riziko spirály mezd a cen je nižší. Chtěl bych vás však upozornit na řadu důležitých rozdílů, které činí naše současné poměry znepokojivějšími než situace v 70. letech.

Míra peněžního růstu byla mezi druhým čtvrtletím roku 2020 a rokem 2021 výrazně vyšší než kdykoli v 70. letech. Meziročně byl nárůst dvouciferný i poté, co se rychlost, rychlost, kterou peníze mění majitele, zotavila.

Růst produktivity je dnes téměř ve všech zemích OECD nižší než před 50 lety. Demografické trendy jsou dnes horší, poměr závislých osob k populaci v produktivním věku je výrazně vyšší. Fiskální

pozice jsou dnes horší, s mnohem větším vládním dluhem a předpokládanými deficity v poměru k HDP, v neposlední řadě v USA.

Finanční trhy jsou dnes složitější, a proto křehčí. například neexistovaly pro penzijní fondy takové věci jako investice řízené závazky V 70. letech . Nástup Covidu v březnu 2020 odhalil křehkost na americkém trhu státních dluhopisů ne nepodobnou tomu, co jsme viděli na britském trhu s dluhopisy kupovanými na páku penzijními fondy na konci minulého měsíce.

Tehdy jsme měli klimatické znečištění; teď máme klimatickou změnu. Naše politická stabilita vypadá ještě hůř, než se zdálo v době Watergate. V nedávném průzkumu byli Američané dotázáni: „Myslíte si, že národní demokracii hrozí kolaps, nebo si to nemyslíte?“ – 69 % republikánů a 69 % demokratů odpovědělo kladně.

Válka na Ukrajině trvá mnohem déle než válka v roce 1973 (osm měsíců oproti 19 dnům). Ve druhé studené válce zatím nejsou žádné známky uvolnění – spíše naopak – takže existuje netriviální riziko, že bychom mohli brzy být svědky konfrontace mezi USA a Čínou kvůli Tchaj-wanu.

A konečně, i když se pozornost médií v současnosti soustředí na protesty žen, které zachvátily íránská města, shodují se datem vypuknutí s neúspěchem pokusu o oživení íránské jaderné dohody. Teheránský režim pravděpodobně urychlí své úsilí o získání jaderné zbraně, čímž zvýší pravděpodobnost války v regionu, protože žádná izraelská vláda nebude souhlasit s jaderně vyzbrojeným Íránem.

Můžeme mít štěstí. Možná nám projde jen znovu spuštění 70. let – i když soudě podle nedávných událostí ve Spojeném království, můžeme to udělat poněkud rychleji: od inflačního Barberova rozpočtu (1972) po Zimu nespokojenosti (1978-9) v roce spíše

otázkou týdnů než let. (Když má hlávka salátu delší trvanlivost než britský premiér, pak britská politika vstoupila do říše Monty Pythonů, nejlepší komedie ze 70. let.)

Existuje však mnohem horší scénář, ve kterém se dostáváme o něco blíže 40. létům, kdy regionální konflikty splývají do něčeho jako třetí světová válka – i když s menšími armádami, mnoha bezpilotními zbraňovými systémy a mnohem silnějšími a přesnějšími bombami.

Co mě na tomto scénáři více znepokojuje, je nová strategie národní bezpečnosti Biden-Harrisovy administrativy, která byla minulý týden zveřejněna se zpožděním. „Neusilujeme o konflikt nebo novou studenou válku,“ píší autoři, pravděpodobně vedeni poradcem pro národní bezpečnost Jakem Sullivanem. Aby poté vytýčili nezaměnitelnou strategii studené války. Jak říkají, „éra po studené válce je definitivně u konce a mezi hlavními mocnostmi probíhá soutěž o to, co přijde dál“. Jinými slovy- studená válka právě začala, jen jí tak něříkají.

Odstraňte ptydepe typu o „změně klimatu ... největším a potenciálně existenčním [problému] pro všechny národy“ a „potřebách těch nejvíce marginalizovaných, včetně komunity LGBTQI+“, a zůstane vám značné množství dokonalých podob s NSS prezidenta Donalda Trumpa. z doby před pěti lety, která byla celá o „velké konkurenci sil“. Ve skutečnosti se slovo „soutěž“ v nové NSS objevuje 44krát, ve srovnání s pouhými 25 ve vydání z roku 2017 za Trumpa.

Podívejte se, zda dokážete rozpoznat rozdíl mezi „Čína a Rusko zpochybňují americkou moc, vliv a zájmy a pokoušejí se narušit americkou bezpečnost a prosperitu. Jsou odhodláni učinit ekonomiky méně svobodnými a méně spravedlivými, rozvíjet své armády a kontrolovat informace a data, aby potlačili své společnosti a rozšířili svůj vliv.“ To je rok 2017.

a dnešním:

„Rusko představuje bezprostřední hrozbu pro svobodný a otevřený mezinárodní systém a bezohledně porušuje základní zákony mezinárodního řádu, jak ukázala jeho brutální útočná válka proti Ukrajině. ČLR je naproti tomu jediným konkurentem jak se záměrem přetvořit mezinárodní pořádek, tak stále více i s ekonomickou, diplomatickou, vojenskou a technologickou mocí k dosažení tohoto cíle. Rusko a ČLR se snaží přetvořit mezinárodní pořádek tak, aby vytvořil svět, který by napomáhal jejich vysoce personalizovanému a represivnímu typu autokracie. To je rok 2022.

„Budeme spolupracovat s našimi partnery, abychom popírali nekalé obchodní a ekonomické praktiky Číny a omezili její získávání citlivých technologií.“ 2017.

„Musíme zajistit, aby strategičtí konkurenti nemohli zneužít základní americké a spojenecké technologie, know-how nebo data k podkopání americké a spojenecké bezpečnosti.“ 2022.

Bidenův plán pro Rusko by se dal cynicky popsat jako boj do posledního Ukrajince, ale k čemu? Zdánlivě jsou USA odhodlány „podporovat Ukrajinu v jejím boji za její svobodu“, ale skutečným cílem je „degradovat schopnost Ruska vést budoucí útočné války“. To je důvod, proč administrativa nevyvinula téměř žádné úsilí, aby zprostředkovala příměří, tím méně mír. Zdá se, že Bílý dům chce, aby tato válka pokračovala, i když mám podezření, že se to po volbách v polovině období /v listopadu, pozn.vlk/ změní.

Vzhledem k tomu, že Čína je jednoznačně nejvyšší prioritou administrativy, není hned zřejmé, jakému účelu slouží vleklá válka ve východní Evropě. Ale nedávný projev Sullivanova poskytl odpověď.

„Pokud jde o kontroly vývozu“ proti Číně, řekl, „musíme přehodnotit dlouhodobou premisu zachování „relativních“ výhod oproti konkurentům v určitých klíčových technologiích. Dříve jsme udržovali přístup „posuvné stupnice“, který říkal, že musíme zůstat

jen o několik generací napřed. To není strategické prostředí, ve kterém se dnes nacházíme. Vzhledem k základní povaze určitých technologií, jako jsou pokročilá logika a paměťové čipy, si musíme udržet co největší náskok.“

A tady je klíčový bod. Sankce vůči Rusku, prohlásil Sullivan, „prokázaly, že kontroly vývozu technologií mohou být víc než jen preventivní nástroj... mohou být novým strategickým aktivem USA a spojeneckým souborem nástrojů“. Jinými slovy, ekonomická válka vedená USA proti Rusku je demonstrací vůči Číně. Ve smyslu – to je něco, co můžeme udělat i vám.

Pozoruhodné je, že USA nečekaly, až Čína napadne Tchaj-wan, aby to udělaly. Nová omezení, která právě teď zavedly USA, omezují převod pokročilých grafických procesorových jednotek do Číny. (Jsou to čipy používané v aplikacích umělé inteligence v datových centrech.) Washington také omezil používání amerických čipů a odborných znalostí v čínských superpočítačích a čínský dovoz technologie výroby čipů.

Cílem je narušit schopnost Pekingu zavádět umělou inteligenci zvýšením nákladů na výpočetní techniku v Číně, ať už pro společnosti nebo pro vládu. Stručně řečeno, Bidenova administrativa si klade za cíl zastavit technologický pokrok v Číně – spíše způsobem, jakým se Trisolarané snaží zastavit technologický pokrok Země ve sci-fi románu Liu Cixin The Three-Body Problem .

Jak poznámenal Edward Luce ve Financial Times, „Nová omezení se neomezují na vývoz špičkových amerických polovodičových čipů. Rozšiřují se na jakékoli pokročilé čipy vyrobené s americkým vybavením. To zahrnuje téměř každého nečínského špičkového vývozce, ať už sídlí na Tchaj-wanu, v Jižní Koreji nebo v Nizozemsku. Zákaz se vztahuje také na „americké osoby“, což zahrnuje držitele zelené karty i občany USA.

Nejneobvyklejší na těchto opatřeních je, jak málo komentářů vyvolaly v médiích. Trump nic tak radikálního neudělal. Jak řekl Luce: „Supervermo právě vyhlásila válku velké mocnosti a nikdo si toho nevšiml.“

Abyste pochopili plný význam tohoto kroku, musíte si přečíst brilantní novou historii mikroprocesoru od Chrise Millera, Chip War: The Fight for the World's Most Critical Technology. Minulý týden jsem vyzpovídal Millera a zeptal jsem se ho, zda by se mohlo jednat o opakování chyby, kterou USA udělaly s Japonskem v letech 1939 až 1941, kdy ekonomické sankce byly v imperiální vládě tak zaškatulkovány, že se nakonec zdálo, že neexistuje lepší možnost, než vsadit na překvapivý útok. .

Miller se domníval, že jde o špatnou analogii, protože americké sankce proti Číně jsou dnes cílenější než sankce proti Japonsku. Nejsem si tím tak jistý. Odříznutí Číny od špičkových čipů se dnes jeví jako odříznutí Japonska od ropy v roce 1941. A je to obzvláště nebezpečný krok, když se více než 90 % výroby těchto čipů odehrává na Tchaj-wanu, ostrově, který Čína prohlašuje za svůj.

„Tchaj-wan je čínský Tchaj-wan,“ řekl prezident Si Ťin-pching prohlásil na 20. sjezdu Komunistické strany Číny minulé úterý. „Vyřešení tchajwanské otázky je záležitostí Číňanů, záležitostí, kterou musí vyřešit Číňané. Budeme i nadále usilovat o mírové znovusjednocení s největší upřímností a maximálním úsilím, ale nikdy neslibíme, že se zřekneme použití síly, a vyhrazujeme si možnost přijmout všechna nezbytná opatření.“

Podívaná na to, jak byl Xiův předchůdce Chu Ťin-tchao potupně a veřejně odstraněn ze sobotního závěrečného ceremoniálu stranického kongresu, byla mrazivá. Záměr byl jasný: dát světu signál, že Čína má nyní poprvé od roku 1976 vůdce tak mocného a nelítostného jako Mao Ce-tung. Co řekl Xi tak chladně, jak se zdálo

a co že odstranění Hua dokazuje? „Jsi mimo, Tome,“ z Kmotra vybavilo se mi . (A proč Michael Corleone shodil Toma Hageny? Protože nebyl „válečným consiglierem“.)

Říše padají. Před dvěma týdny jsem optimisticky naznačil, že se dožiju pádu říší čínských komunistů, ruských fašistů a iránských teokratů. Nesmíme však udělat chybu a předpokládat, že USA jsou nezničitelné impérium, protože nic takového neexistuje. Bidenova administrativa by nebyla první demokratickou administrativou zvolenou na základě progresivního domácího programu, který se dostal do velké války: Woodrow Wilson, Franklin D. Roosevelt, Harry Truman a Johnson – všichni to dokázali už před ní. Výsledkem jsou: dvě výhry, jedna remíza, jedna prohra.

Město Washington kdysi vládlo říši, která se táhla od Severní Ameriky přes Atlantický i Tichý oceán – a dále. Minulý víkend jsem byl v hlavním městě země na zasedání Mezinárodního měnového fondu a viděl jsem dostatek důkazů, že impérium stále vládne. Restaurace byly přeplněné zástupci chudších zemí – „globálního Jihu“, jak si někdy říkají –, jejichž hlavním cílem bylo vyjednávání o dluzích, nikoli cestovní ruch. V panelech seděli guvernéři menších centrálních bank; mocný předseda Fedu, Jerome Powell, chyběl.

Přesto si lze představit Bílý dům jako budoucí Palazzo Ducale, náš Capitol jako římský Kapitol, ruinu, kde bude jednoho dne „sedět a přemýšlet“ nějaký budoucí historik?

Odpověď zní: Až příliš snadno, budeme-li pokračovat ve druhé studené válce do té míry, že se dostaneme do třetí světové války.

Za sebe říkám – ještě jsem nečetl trefnější popis současné doby!!! A to hned v několika směrech – historickém, monetárním, geopolitickém, ekonomickém.

Svět po skončení ukrajinské války bude jiný než ten před ní. A nejspíše hodně jiný. Marně hledám Evropana, který by napsal stejnou úvahu. Ovšem z evropského hlediska. Protože co se děje v

USA se nás bytostně týká. Ale není už dávno a dávno na čase přestat odezírat ze rtů momentálnímu nájemníkovi Bílého domu a soustředit se na Evropu??? Jenže my radši odezíráme z těch rtů. Abychom nemuseli samostatně myslet, rozhodovat a nést odpovědnost.

Cože to píše Nail Ferguson o Evropě? Tohle:

*dalo by se říci, že Svatá říše římská byla reinkarnována do podoby Evropské unie, zároveň rozsáhlá, zaměřená na Němce, **ale slabá.***

Jak to, že stejná Evropa, která ještě před nějakými 50-ti roky představovala supermocnost a nejméně tři mocnosti prvního řádu, je dnes cosi zaměřeného na Němce, ale a především **SLABÉHO??!!**

V čem jsme špičkoví je ono ptydepe – o „změně klimatu ... největším a potenciálně existenčním [problému] pro všechny národy“ a „potřebách těch nejvíce marginalizovaných, včetně komunity LGBTQI+“,

To nás té slabosti a jasných znaků imperiálního skanzenu zbaví.....

Tenhle článek vám Kosa musela předložit!